

РЕШЕНИЕ

№ 11

гр. София, 03.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на единадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ

Членове: полк. СВИЛЕН Р.
АЛЕКСАНДРОВ
полк. ПЕТЬО СЛ. ПЕТКОВ

при участието на секретаря ВЕСЕЛИНА ИВ. ХРИСТОВА
като разгледа докладваното от полк. СВИЛЕН Р. АЛЕКСАНДРОВ Въззивно наказателно дело от частен характер № 20226000600021 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 341, ал.1, вр. глава XXI НПК.

Образувано е по жалба от частния тъжител гл. серж. С. М. М. от в.ф.
- В. чрез процесуалния му представил адвокат Д. Т. от АК – Пловдив, срещу Разпореждане № 41/17.02.2022 г. на съдията-докладчик по НЧХД № 27/2022 г. по описа на Софийския военен съд /СВС/, с което наказателното производство срещу мл. серж. от запаса М. Х. М. от същото военно формирование, е прекратено на основание чл. 250, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 5, т. 2, вр. чл. 81, ал. 3 от НПК - тъжбата е подадена след изтичане на шестмесечния срок по чл. 81, ал. 3 НПК.

В жалбата се навеждат доводи за необоснованост и незаконосъобразност на атакуваното разпореждане. Твърди се, че частната тъжба на М. е подадена в срока по чл. 81, ал. 3 НПК в Софийския районен съд /СРС/ на 22.07.2020 г., където е образувано НЧХД № 9474/2020 г. по описа на съда. Сочи се, че моментът, от който за М. е започнал да тече срокът по чл. 81, ал. 3 НПК за подаване на тъжбата е 20.05.2020 г., когато е влязло в сила

Решение № 302300/16.12.2019 г. по гр.д. № 43470/2019 г. по описа на СРС, с което съдът е установил, че не кредитира заявеното от М.М. по делото.

Иска се отмяна на разпореждането и връщане делото на СВС за продължаване на съдопроизводствените действия.

Срещу жалбата не са постъпили писмени възражения от подсъдимата М.М. и защитника ѝ адв. Т. Р. от САК.

В съдебно заседание адвокат Т. и М. поддържат жалбата по изложените съображения. Адвокат Т. изтъква, че разглеждащият НЧХД № 9474/2020 г. състав на СРС за близо една година не е намерил нищо нередно в заведената от тях частна тжбa.

Защитникът на подсъдимата М. - адвокат Т. Р. счита, че разпореждането е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено, а жалбата оставена без уважение.

Подсъдимата поддържа защитника си.

За да се произнесе, настоящият състав съобрази следното:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена в законоустановения срок, от надлежна страна в процеса и против подлежащ на атакуване съдебен акт.

По тжбa на С.М. с вх. № 1036424/17.07.2020 г. чрез пълномощника му адв. Д. Т. от АК – Пловдив, на 22.07.2020 г. в СРС е било образувано НЧХД № 9474/2020 г. срещу М. Х. М. за престъпление по чл. 148, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1 и 2, вр. чл. 147 НК (лист 5-13 НЧХД). С Разпореждане от 26.08.2020 г. (л. 28 НЧХД) на частния тжител М. е даден 7-дневен срок от съда за привеждане на тжбата в съответствие с изискванията на чл. 81, ал. 1 НПК - указано му е да опише с кой акт с автор подсъдимата му е нанесена клеветата; кога е узнал за този акт и с кои думи и изрази счита, че е наклеветен.

С Допълнителна тжбa с вх. № 21051293/05.10.2020 г. (л. 31 НЧХД) М. е посочил фактите и обстоятелствата на престъплението, всички съдържащи се в Исковата молба на М. с вх. № 8000431/26.07.2019 г. до СРС, въз основа на която е било образувано и водено гр.д. № 43470/2019 г. по описа на СРС, 3-то ГО, 158 състав по Закона за защита от домашно насилие /ЗЗДН/. В допълнителната си тжбa М. изрично е подчертал, че „с маркираните в черно думи и изрази ми е нанесена клевета, като съобщението от съда и заповедта за

незабавна защита са получени на работното ми място“.

С Протоколно определение от 07.02.2022 г., съдът е прекратил съдебното производство по НЧХД 9474/2020 г. и е изпратил делото по компетентност на СВС, тъй като към момента на извършване на престъплението М. е била военнослужещ – мл. сержант във в. ф. - В..

След получаване на материалите в СВС, на 10.02.2022 г. в съда е образувано НЧХД № 27/2022 г.

С атакуваното разпореждане № 41/17.02.2022 г. съдията-докладчик по делото е прекратил наказателното производство на основание чл. 250, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 5, т. 2, вр. чл. 81 ал. 3 от НПК, тъй като частната тъжба на М., по която е било образувано НЧХД № 9474/2020 г. по описа на СРС, е подадена след изтичане на преклузивния 6-месечен срок по чл. 81, ал. 3 НПК. Съдията-докладчик е приел, че посочените в тъжбата и в допълнителната тъжба на М. твърдения за наклеветяването му от М. се съдържат изцяло в нейната искова молба до СРС по чл. 8, ал. 1 от Закона за защита от домашно насилие (ЗЗДН), въз основа на която е било образувано и водено гр.д. № 43470/2019 г. по описа на съда. Приел е, че С.М. е получил исковата молба на М. на 01.10.2019 г., на която дата е узнал за нейните твърдения в исковата й молба, и с които счита, че тя е извършила спрямо него престъплението „клевета“. И тъй като частната тъжба за това престъпление е подадена на 17.07.2020 г. с вх. № 1036424 в СРС, което е след изтичане на 6-месечния срок по чл. 81, ал. 3 НПК, е прекратил наказателното производство по НЧХД № 27/2022 г. по описа на СВС.

За да се произнесе, въззивният състав проследи процесуалното поведение на С.М. и М.М. след 12.07.2019 г.

По Искова молба на М. с вх. № 8000431/26.07.2019 г., подадена чрез процесуалния й представител адв. Т. Р. за издаване на Заповед за налагане на мярка за закрила от домашно насилие срещу С.М., на същата дата в СРС е било образувано гр. д. № 43470/2019 г. по описа на съда/л. 2-4 гр. д./. На 26.07.2019 г. съдът е издал Заповед за незабавна защита № 177757 срещу С.М. (л. 9 гр.д.) и с Определение № 177760/26.07.2019 г. е насрочил разглеждането на делото в открито съдебно заседание на 04.09.2019 г. (л. 8 гр.д.).

В Исковата си молба М. е изложила факти и обстоятелства относно взаимоотношенията си с М.; относно негови характерови особености, както и

твърдение, че на 12.07.2019 г. М. е извършил спрямо нея действия на домашно насилие. Към молбата е приложила СМУ № 233/12.07.2019 г. за извършен ѝ медицински преглед на същата дата от съдебен лекар (л. 6 гр.д.) и Декларация по чл. 9 ЗЗДН, в която твърди, че спрямо нея е извършено домашно насилие от С. М. М..

Копия от молбата, от Определение № 177760 и от Заповед за незабавна защита № 177757 били връчени на М. от органите на МВР на 02.09.2019 г., видно от призовката и разписката върху гърба ѝ (л. 59 и л. 18 и 19 гр.д.), което той лично удостоверил с подписите си и с направените изявления във втория екземпляр на призовката.

По негова молба с вх. № 5143043 от 03.09.2019 г. (л. 20 гр.д. 43470/2019 г.) разглеждането на делото било отложено за 30.10.2019 г. (л. 22 гр.д.).

На 10.10.2019 г., чрез пълномощника си адв. Е. Х. от АК – Р., М. е депозирал отговор с вх. № 5164256 на Исковата молба на М.. В него е оспорил изцяло твърденията ѝ в Исковата молба във всичките ѝ части и относно всички наведени обстоятелства, като е изложил подробни съображения. В подкрепа на твърденията си е приложил и заверени от него писмени доказателства, подробно изброени в Отговора.

Едно от писмените доказателства е Жалба с вх. № 1120/27.08.2019 г. до ВОП – София (л. 82-83 гр.д.). В нея М. коментира обстоятелства относно отношенията си с М. и събитията на 12.07.2019 г., за които тя твърди в исковата си молба, че на тази дата М. е упражнил спрямо нея домашно насилие. Той категорично отрича да е упражнявал твърдяното от М. на 12.07.2019 г. домашно насилие, изразяващо се в посочените от нея насилствени действия. Дословно заявява, че срещу него от М. е „заведено дело за домашно насилие с приложено медицинско, което няма как да е истинско. Тя заявява, че съм обърнал върху нея тежка маса и съм я ударил със стъклена чаша, което е меко казано, крайно несериозно и не отговаря на действителното фактическо положение, видно дори от медицинското“. С жалбата си М. иска срещу М. да бъде образувано досъдебно производство и същата да бъде привлечена към наказателна отговорност по чл. 378, ал. 3 НК за твърденията си в Исковата молба.

С Постановление от 14.11.2019 г. по пр. пр. № 1120/2019 г. (л. 102-105 гр. д. 43470/2019 г.), прокурор от ВОП – София е отказал да образува

досъдебно производство срещу М.М. на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК. Приел е, че след извършената по преписката проверка не са налице достатъчно данни за извършено от нея престъпление от общ характер, а взаимоотношенията между двамата са от частноправен характер.

Постановлението е обжалвано от М. и с Постановление от 20.12.2019 г. на прокурор от Военно-апелативна прокуратура (ВАпП) по пр. пр. № 902/2019 г. по описа на прокуратурата, е потвърдено (л. 13-17 ВНЧХД 21/2022 г. по описа на ВАпС).

С Жалба вх. № 50112/08.11.2019 г. (л. 30-31 т. 2 ДП № 82-РП/2019 г.) до СРП, подадена чрез пълномощника й адв. Т. Р., М. е сезирала СРП за нарушаване от М. на четири конкретни дати на Заповедта за незабавна защита № 17757/26.07.2019 г. и е поискала проверка по случая „с оглед приложението на НК“.

С Постановление от 15.11.2019 г. по пр. пр. № ДН 50112/2019 г., прокурор от СРП е изпратил жалбата и останалите материали по компетентност на ВОП – София.

С Постановление от 30.01.2020 г. по пр. пр. № 1596/09.12.2019 г., прокурор от ВОП – София е отказал да образува ДП срещу М. за извършено престъпление от общ характер като е приел, че не са налице данни за извършено от него престъпление от общ характер /л. 6-8, том 2, ДП 82-РП/2020 г./.

Във връзка с това постановление за отказ да се образува ДП срещу него, с Жалба вх. № 14702/10.04.2020 г. до СРП (л. 3-5, том 2 ДП 82-РП/2020 г.), С.М. е сезирал СРП за извършено от М. престъпление по чл. 286, ал. 1 НК с изявленията си в исковата си молба от 26.07.2019 г. до СРС.

С Постановление от 14.05.2020 г. по пр. пр. 14702/2020 г. (л. 2, том 2 ДП 82-РП/2020 г.), прокурор от СРП е изпратил жалбата и материалите към нея по компетентност на ВОП – София, където е образувана пр. пр. № 561/21.05.2020 г.

Междувременно, с Решение № 302300/16.12.2019 г. (л. 135-136 гр.д.) Софийският районен съд е оставил без уважение молбата на М. за издаване на Заповед за съдебна защита срещу С.М. и е отказал да издаде такава заповед по чл. 16 ЗЗДН. Решението е обжалвано от М., но с Разпореждане № 14352/16.01.2020 г. на съдията-докладчик по делото жалбата й е била върната

като подадена извън срока за обжалване. Разпореждането е било потвърдено с Определение № 7338/20.05.2020 г. от състав на СГС по ВЧНД № 3076/2020 г. по описа на съда (л. 119-120 НЧХД № 9474/2020 г. по описа на СРС).

С Жалба вх. № 24180/09.06.2020 г. от М. чрез пълномощника му адв. Д. Т. от АК – Пловдив до СРП (л. 55-56, том 2 ДП 82-РП/2020 г.), е поискано да бъде образувана спешна проверка срещу М. за извършено от нея престъпление чрез подаване на искиви молби и сигнали до органите на реда с невярна информация, както и чрез представяне на неистински доказателства, а при установяване на данни за извършено престъпление, същата да бъде привлечена към наказателна отговорност.

С Постановление от 17.06.2020 г. по пр. пр. № 24180/2020 г. (л. 54, том 2 ДП 82-РП/2020 г.) прокурор от СРП е изпратил жалбата и приложените към нея писмени доказателства, по компетентност на ВОП – София, където на 22.06.2020 г. те са били приложени към пр. пр. № 561/2020 г. по описа на прокуратурата.

С Жалба вх. № 24548/12.06.2020 г. до СРП (л. 61-66, том 2 ДП 82-РП/2020 г.) С.М. е сигнализирал прокуратурата за извършено документно престъпление от М. с попълването на декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН (л. 7 гр. д.), в която тя твърди, че М. е извършил спрямо нея домашно насилие.

С Постановление от 17.06.2020 г. (л. 60, том 2 ДП 82-РП/2020 г.), прокурор от СРП е изпратил жалбата и приложените към нея писмени доказателства по компетентност на ВОП – София, където същите са получени на 22.06.2020 г. и приложени към пр. пр. № 561/2020 г.

С Постановление от 22.07.2020 г. (л. 99-100, том 2 ДП 82-РП/2020 г.), прокурор от ВОП – София е отказал да образува ДП по преписката срещу М. за престъпление по чл. 286, ал. 1 на основание чл. 24, ал. 1, т. 1, пр. 2 НПК.

По Жалба на М., с Постановление от 14.09.2020 г. по пр. пр. № 538/2020 г. (л. 2-3, том 3 ДП 82-РП/2020 г.), прокурор от ВАпП е отменил това постановление за отказ от образуване на ДП и е разпоредил извършването на допълнителна проверка и евентуална преценка за извършено от М. престъпление и по чл. 313 НК с подадената от нея декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН.

След проведената допълнителна проверка и преценка на материалите по преписката, с Постановление от 14.12.2020 г. прокурор от ВОП София е

образувал ДП 82-РП/2020 г. по описа на прокуратурата за установяване дали мл.серж. от рез. М. Х. М., на 26.07.2019 г. в София, в писмена декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН потвърдила неистина, че срещу нея било упражнено домашно насилие от С. М. М. и цитираната декларация била дадена пред орган на властта – СРС, за установяване истинността на обстоятелството, че спрямо нея било упражнено домашно насилие – престъпление по чл. 313, ал. 1 НК.

След приключване на разследването, с Постановление от 16.04.2021 г. (л. 113-116, том 3 ДП), наказателното производство по ДП 82-РП/2020 г. по описа на ВОП София, било прекратено от прокурор от същата прокуратура на основание чл. 243, ал. , т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1, пр. 2 НПК. Прокурорът е приел, че след проведеното разследване не са събрани доказателства в писмената си декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, депозирана пред СРС, мл.серж. М. да е потвърдила неистина, че спрямо нея е упражнено домашно насилие от С.М. и да е осъществила състава на престъпление по чл. 313, ал. 1 НК. Прокурорът е приел и че по ДП не са събрани доказателства и за извършено от М. престъпление по чл. 286 НК с подаването на жалба до СРП, че М. е нарушил четири пъти заповедта за незабавна защита № 17775/26.07.2019 г.

Това постановление е обжалвано от М. пред СВС, където е било образувано ЧНД № 190/2021 г. по описа на съда. С Определение № 33/21.05.2021 г. състав на съда е прекратил съдебното производство по делото като е приел, че жалбата на М. е недопустима, тъй като е подадена от лице, извън посочените в чл. 234, ал. 4 НПК.

По жалбата се е произнесъл прокурор от ВАпП, който с Постановление от 27.07.2021 г. по пр. пр. № 538/2020 г. е потвърдил атакуваното от М. Постановление за прекратяване на НП по ДП 82-РП/2020 г. по описа на ВОП – София.

Настоящият състав, като се съобрази с атакуваното разпореждане; с наведените в жалбата доводи; със становищата на страните в съдебно заседание; с материалите по делото и след цялостна служебна проверка, извършена по реда на чл. 314 НПК намира жалбата за неоснователна по следните съображения:

От събраните по делото доказателства и описаното в тъжбата и допълнителната тъжба на С.М., приложени по НЧХД № 9474/2020 г. по описа

на СРС, се установява, че с тъжбата си той е повдигнал срещу М. обвинение по чл. 148, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1 и 2, вр. чл. 147 НК, като деянието е извършено от нея на 26.07.2019 г. с входиране на Исковата ѝ молба по чл. 8, ал. 1 ЗЗДН в СРС, където на същата дата е образувано гр.д. № 43470/2019 г. по описа на съда.

Съгласно действащата към този момент, а и към настоящия момент редакция на чл. 81, ал. 3 НПК „Тъжбата трябва да бъде подадена в шестмесечен срок от деня, в който пострадалият е узнал за извършване на престъплението, или от деня, в който пострадалият е получил съобщение за спиране на наказателното производство на основание чл. 25, ал. 1, т. 6 НПК“ (на ДП се установи, че престъплението се преследва по тъжба на пострадалия).

Както вече бе посочено по-горе, от приложените на л. 59 гр. д. № 43470/2019 г. оригинал на призовка за страна и разписка на гърба ѝ, и приложените на л. 18 и 19 от същото дело ксерокопия на втория екземпляр на тази призовка и разписка, на 02.09.2019 г. М. е получил чрез органите на МВР копия от Исковата молба на М. с вх. № 8000431/26.07.2019 г. до СРС; от Заповедта за незабавна защита № 177757/26.07.2019 г. и от Определение № 177760 от същата дата, с което делото е било насрочено за разглеждане на 04.09.2019 г., което лично е удостоверил с подписите си. От горното следва, че на 02.09.2019 г. той е узнал за извършеното срещу него престъпление „клевета“ от М. чрез Исковата ѝ молбата до СРС, а не на 01.10.2019 г., както е приел основният съд.

Дори нещо повече, от съдържанието на Жалбата му с вх. № 1120/27.08.2019 г. до ВОП – София (л. 82-83 гр.д.), е видно, че още преди тази дата или най-късно на тази дата С.М. е узнал за образуваното срещу него гр.д. № 43470/2019 г. по описа на СРС, както и за съдържанието на Исковата молба на М.М. от 26.07.2019 г., въз основа на която е било образувано това дело.

Съгласно разпоредбата на чл. 81, ал. 3 НПК има два варианта за спазване на срока за подаване на тъжбата. За да се установи дали допустимостта на тъжбата от гледна точка на срока следва да се преценява по първи или по втори вариант, е необходимо да се установи дали има образувано ДП и дали то е спряно от прокурора на основание чл. 25, ал. 1, т. 6 НПК.

В тази насока, от приложеното по делото Постановление от 14.11.2019 г. по пр. пр. № 1120/2019г. по описа на ВОП – София, потвърдено с Постановление от 20.12.2019 г. на прокурор от ВОП по пр. пр. № 902/2019 г. е видно, че във връзка с жалбата на М. с вх. № 1120/27.08.2019 г. до ВОП – София (л. 82-83 гр.д.) няма образувано ДП. Това означава, че в случая приложение намира правната норма на чл. 81, ал. 3 НПК, която регламентира, че „Тъжбата трябва да бъде подадена в шестмесечен срок от деня, в който пострадалият е узнал за извършване на престъплението“.

В настоящия случай частният тъжител С.М. е следвало да осъществи правата си чрез сезиране на компетентния Софийски военен съд с тъжба за твърдяното за извършено спрямо него от М.М. престъпление „клевета“ със съдържанието на Исковата й молба до СРС с вх. № 8000431/26.07.2019 г. в шестмесечен срок от деня, в който е узнал съдържанието на тази молба.

Датата на узнаване от М. съдържанието на Исковата молба на М., както бе посочено по-горе, е очевидно 27.08.2019 г. /на тази дата е подал срещу нея Жалбата с вх. № 1120/27.08.2019 г. до ВОП – София/, или в периода от 26.07.2019 г. до тази дата.

От горното следва, че като е подал частната си тъжба на 17.07.2020 г. в СРС, по която е било образувано НЧХД № 9474/22.07.2020 г., С.М. е сторил това извън шестмесечния срок от деня, в който той е узнал за извършеното от М. спрямо него на престъпление „клевета“ с твърденията си в Исковата си молба от 26.07.2019 г. Това е така, дори и да се приеме, че М. е узнал за съдържанието на молбата на 02.09.2019 г. с получаване на копие от нея чрез органите на МВР или дори на 01.20.2019 г.

С тези си действия М. сам се е поставил в невъзможност да получи решение на спора, тъй като тъжбата му не е подадена в процесуално визирания шестмесечен срок по чл. 81, ал. 3 НПК.

От горното следва, че първоинстанционният военен съд, в съответствие с процесуалните правила правилно е прекратил наказателното производство по НЧХД № 27/2022 г. по описа на съда, тъй като частната тъжба на С.М. е подадена след изтичане на законоустановения шестмесечен срок по чл. 81, ал. 3 НПК от узнаване на извършеното спрямо него престъпление от М.М..

Неоснователен е доводът в жалбата, че шестмесечният срок по смисъла на чл. 81, ал. 3 НПК за подаване на тъжбата от М. е спазен, тъй като

моментът, от който този срок тече за него е 20.05.2020 г. – моментът на влизане в сила на Решение № 302300/16.12.2019 г. по гр. д. № 43470/2019 г. по описа на СРС, с което съдът се е произнесъл по въпроса за истинността на твърденията на М..

В разпоредбата на чл. 81, ал. 3 НПК законодателят не е предвидил случаи за начало на срока за подаване на тѣжба изходът от граждански дела във връзка с определен казус, а лимитативно изброява само в кои два случая тѣжбата се счита за подадена в шестмесечния преклузивен срок.

В тази връзка следва да се изтъкне и обстоятелството, че Решение № 302300/16.12.2019 г. на СРС по гр.д. 43470/2019 г. е постановено в друго и то гражданско производство, за разлика от настоящия случай, който касае наказателно производство, с провеждане на съдебно следствие и със специфични способности за събиране на доказателства.

Без значение в случая е позоваването в жалбата на постановлението на прокурора от ВОП от 20.12.2019 г., че „съгласно чл. 61 ал. 3 от ЗСВ, дело, което се разглежда от съд не може да се разглежда от друг орган. От материалите по преписката е видно, че по молба на М.М. в СРС е било образувано гр.д. № 43470 по описа за 2019 г. за проверка на твърдението на мл. серж. М. за упражнено ѝ домашно насилие от гл. серж. М., което производство е по ЗДН ... С оглед изложеното, единственият компетентен орган, който може да се произнесе дали М. си е послужила с лѣжи и клевети, както твърди жалбоподателят, е съставът на Софийския районен съд, разглеждащ и решаващ горепосоченото гр. д.“.

Съжденията на прокурора от ВОП в цитираното Постановление от 20.12.2019 г. /правилни или неправилни/, не могат да дерогират процесуалните правила на глава осма, раздел трети НПК „Частен тѣжител“, които са строго определени и не обвързват съда при вземане на своите решения. От друга страна, такива изводи не се съдържат в Постановлението за отказ да се образува ДП от 14.11.2019 г. на прокурора от ВОП София.

Неоснователно е твърдението в жалбата, че тѣжбата на М. е входирана в СРС „преди изтичане на 6 месечния срок след окончателния отказ на ВОП София по чл. 25, ал. 1, т. 6 НПК да образува ДП при приключване на гражданското дело“. Такова прокурорско постановление няма по делото. Освен това, разпоредбата на 81, ал. 3, вр. чл. 25, ал. 1, т. 6 НПК касае случаи

на спиране с постановление от прокурора на образувано досъдебно производство, а не на отказ да се образува такова или пък на прекратяване на образувано досъдебно производство.

По отношение довода в СЗ на адвокат Т., че разглеждащият нчхд № 9474/2020 г. състав на СРС за близо една година не е намерил нищо нередно в заведената от тях частна тъжба въззивният съд намира, че не следва да коментира процесуалните действия на СРС по нчхд № 9474/2020 г.

Поради този изход на делото, направеното в съдебно заседание изрично искане от процесуалния представител на частния тъжител С.М. - адвокат Д. Т., да им бъдат присъдени направените пред настоящата инстанция разноси в размер на 500 /петстотин/ лв. с представения Договор за правна защита и съдействие № 14997/11.05.2022 г., следва да бъде оставено без уважение, като разноските останат за сметка на М..

По изложените съображения настоящата инстанция се солидализира с извода на основния съд за наличието на предпоставките по чл. 24, ал. 5, т. 2 от НПК за прекратяване на наказателното производство, поради което жалбата се явява неоснователна, а обжалваното разпореждане следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Ето защо, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Разпореждане № 41/17.02.2022 г. на съдията-докладчик по НЧХД № 27/2022 г. по описа на Софийския военен съд, с което наказателното производство по делото е прекратено на основание чл. 250, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 5, т. 2, вр. чл. 81, ал. 3 НПК.

Направените от частния тъжител С. М. М. разноси в размер на 500 (петстотин) лв. пред ВАпС за възнаграждение на процесуалния му представител адвокат Д. Т. от АК – Пловдив по Договор за правна защита и съдействие № 14997/11.05.2022 г. ДА ОСТАНАТ за негова сметка.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на жалба и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____